

16. szám.
 April. 20-án 1861.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva.
Előfizetési ár : Évharmadra, azaz január–april hóra 2 ft. 10 kr. uj pénzben. — Előfi-
 zethetni minden postahivatalnál és könyvtárúrsnál. — **Kiadó-hivatal :** Pest egyetem-utca
 4-dik szám.

VIII. kötet.

MI TÜRÉS TAGADÁS.

- Mi türés-tagadás? Biz az nincs másképen,
 Mint a hogy felölünk ki tetszett hirdetni,
 Nagy kegyelmű uram, egy vezércikkében,
 Hogy adósok vagyunk, s nem tudunk fizetni.
- Szegény eladósult bocskoros nemesség!
 Hiszen csak az kellett még a mi fejünknek,
 Hogy midőn maradtunk már csaknem egy üngben,
 Szegény állapotunk még szemünkre vessék.
- Mindent elvesztettünk, csak jó hirünket nem;
 Dézmát és robotot odaadtuk ingyen;
 Mondánk: „ország terhét hordjuk mind a ketten;“
 Elvállaltuk önkényt, senki sem szólt ellen.
- Mikor jött a honra a nagy veszély napja,
 Oltárára tettük *utolsó ezüstünk*;
 Nekünk nem maradt más, csak az ősi szablya;
 Azt is elöveltük — és nem bérért küzdünk.
- Ősi birtokunknak véres veritékkel
 Öntözött termékét adtuk jó bankóért;
Bankót elégették, s hol nem vehették el,
 Ottan emlegettek poroszlót és hóhért.
- Mi *adót* fizettünk? nem tudja kegyelmed,
 Mert az erődökre adót nem vetnek ki;
 Földkóstoló urak sánczokat nem járják,
 S csatatért holdankint nem rója meg senki.
- Fizettünk a *földért*, fizettünk a *légért*,
 A keserű *füstért*, mely pipánkból támad,
 A keserű *kortyért*, melylyel azt lenyomtuk,
 S a keserű *szóért*, mit ejténk utána.
- Tudja azt kegyelmes uram, hogy a magyar,
 Ha igazsága van, belőle nem enged,
 Az „*igazság*“ pedig volt minálunk *drága*!
 Adták azt nagy pénzért s nevezték „*bélyegnek*.“
- Házunkból a *vendég* soha ki nem szakadt,
 Szobánkban katona, paripa az ólban,
 Tál és jászol ürült, vendég hozzálátott,
 S a mikor odább ment, azt se mondta: „jól van.“
- Magunkra maradtunk földünket szántani,
 A kinek *fia* volt, annak volt *cselédje*.
 S mikor legsürgetőbb volt a földi munka,
 Elvitték a fiút ellenség elébe.

1859-ik évből még teljes számú példányokkal szolgálhatunk.

 A január–aprili folyamból 1861. teljes számú példányokkal folyvást szolgálhatunk.

— Inség volt a háznál, nincs miért tagadnunk,
S a kinek már nem volt, mit magára öltön,
Kinek már a kocsmán sem adtak hitelbe,
Arra még ráróták az *önkéntes kölcsönt*.

— Biz eladósodtunk, nagy kegyelmű uram!
Rongyos a *palástunk*, tudj' — az a hajdani,
Tépett az országunk, csak az áldás tartja,
Kár rajta a rongyot jobban szakítani!

— Biz eladósodtunk az egész világnak,
Kinek pénzzel, kinek kegyes indulattal.
Sok nehéz adósság még nagyobbra megnőtt
Sok éven át meg nem fizetett kamattal.

— De azért kegyelmed ne nehezteljen ránk,
Mestergerendára fel van ez mind írva,
Ha Isten felhozza napját a magyarra,
Sok nagy adósságát még leróni bírja. . .

K—s M—n.

(A többi eladósodott boeskoros nemesek nevében. Alíráások nem férnének ide.)

ORSZÁGGYÜLÉSI NAPLÓ.

Vezetve az Üstökös rendes tudósítója,

Kakas Márton által.

April 2. Reggel hét óraker : Két új *gyalog ezred* és egy *dzsida*s zászlóalj érkezik a városba az eddig itt levők megerősítése végett. Este hét óraker *titkos értekezlet* a Tigrisben; általános határozat : miszerint a *szállások mindenütt méreg drágák*. Katonáság a kaszárnyákban az értekezlet befejeztéig consignálva marad. 11 óraker este telegrafi kérdés Bécsből Budára : „no was ists?“ Válasz 11-óra 20 percz után : „Gar nix.“

April 3. Reggel nyolcz óraker. Két *lovas batéria* érkezik az eddigiek gyámolítására. Este hat óraker *titkos értekezlet* a Tigrisben; erős debattok azon kérdés felett, hogy *kocsin* járnai olcsóbb-e, vagy *gyalog*? Végén az utóbbi nézet felé látszik hajolni a többség. Katonáság az értekezlet végéig csatarendben áll. Telegramm Bécsből : „Was machens?“ Válasz : „I wáss nid.“

April 4. Reggel nyolcz óraker. *Tiz ezred* vonul ki a Rákosra, ágyukkal, hadgyakorlat — és impressió végett. E félelmes benyomás hatása alatt képviselők összegyűlnek s a bátrabbak elhatározzák, hogy *gyalog* mégis jobb lesz az országgyűlésbe járnai, mint *kocsin*. Délben 12 óraker, rákosi hadgyakorlatról visszajövetel, zene-szó, trombita, dobrecségés. Telegráf Bécsből, kérdés : „Wie ists schon?“ válasz : „Noch nix.“

April 5. Reggel hét óraker. Ismét egy *lovas zászlóalj* érkezik; Budán az *ágyúk* laffétái ármiroztatnak. Képviselőház *titkos konferenciát* tart, a hol a követek — *keresztelő leveleiket* előmutatva, hosszas szónoklatok után eldül, hogy a ki ezelőtt 12 esztendővel mindnyájunknál öregebb volt, az most is öregebb lesz. Erős küzdelem. Katonáság a kaszárnyákban konsignálva,

tüzérek az ágyuk mellett. Telegraf Bécsből : „Wass ist den schon ámal?“ Válasz : „Wájsz ter teixel?“

April 6. Reggel minden katonaság hadikésületben. Ma lesz valami! *Országgyűlés megnyittatik*. Korelnök az egybegyűltektől megkérdi : „hogy mint szolgált egészségükre a tizenkét esztendei nyugalom?“ — Köszönik, de *hasonlatosképen* nem kívánják. Katonáság csak késő este szerszámoz le. Telegraf Bécsből : „No?“ — Vissza : „Ná!“

April 7. Országgyűlés *fériákat* tart; konferencia sincs. Sokan, kik tegnap ellenzették a *Budára menetelt*, ma titokban átmennek — a Zugligetbe s a pinczéreket gyorsabb szolgálatra és csirkevér ontásra *lázítják*. Katonáság nagy tömegekben jár az utcán, várva, hogy mi fog történni? Este *népsoportosulatok* — a sörházakban és borházakban; színház vége; *népfölkelés* — a zártszékekről. Telegraf Bécsből : „Is nix?“ Válasz : „So is.“

April 8. Széchenyi halálának évnapja. *Gyászünnep*. Képviselők templomba járnak, katonaság consignálva marad. Semmi konferencia. H. képviselő barátunk ma nem tarthatván sehhol szónoklatot, ezt írja a naplójába : „*diem perdidi*.“ Telegraf Bécsből : „Gehts los?“ Válasz : „Noch nit!“

April 9. Reggel 9 óraker két *vadászezred*, és két *lovas üteg* vonul el a muzeum előtt, zene-szóval; képviselők épen gyülekeznek, *országos ülés*. Lutrizás, melyben az első huzásnál az egész képviselőház *nagy treffert* csinál. A ház kilencz-felé oszlik s parlamentaris szokás szerint ebé

delni megy, vadászrezdek és ütegek jönnek vissza, a Radeczky-marsch harsogtatása mellett. Telegraf Bécsből : „Lasst hören!“ Válasz : „Was denn?“

April 10. Reggel 9 órakor. Két vadászrezd és egy granátos zászlóalj, két lovas üteg, egy dzsidás osztály fedezete alatt vonulnak el zene-szóval a muzeum előtt. Muzeum termeiben képviselők egymás hibáit hivatalosan keresik, még az itt amott történt vendégeskedéseket is felhány-ják, a harci diadalokat pedig e téren épen nem jutalmazták babérral. Végül az előadók egymás fejét kérik, — már tudnillik a jegyzőkönyvek „fejeit.“ Telegraf háromszor is kérdez egy nap : „Was geschicht?“ Válasz „Lass mi aus!“

April 11. Reggel 9 órakor, Competens vadászrezd, és ágyú defilrozás után országgyűlés megnyitattik. Ülésvizsgálat. Többeké nem vizáltatik. Vége az ülésnek, a katonaság ünnepe-lyes trombitahangja mellett. Délután konferen-czia azon igen fontos kérdés felett, hogy „F“ betűvel, vagy „H“-val kell-e kezdeni a legelső gyűlés jegyzőkönyvét? öt órától nyolczig tizen-négyen tartottak lelkes szónoklatokat, négyen az F. mellett, tizen a H. mellett, mindkét fél meg-egyezett abban, hogy akármelyik betű lesz is, nagyon cifra legyen. Katonaság ezalatt talpon állva várta a kifejlődő eseményeket; késő éjjel F. betű, H. betű és katona, fáradságtul kidülve, ment aludni. Telegraf Bécsből : „Redens ámal!“ — Válasz : „Aber was?“

April 12. Reggel 10 órakor. A szokott dob-szó és ágyuzörgés imosant benyomása alatt az osztályok jegyzőkönyvei hitelesítettek, gyűlés zártára lovasság, gyalogság, tüzérség, mint ren-desen ismét compareált; az oppositio titkos egyetértésben a jobb oldallal kérvényt intézett — az előcsarnokban megtelepült czukrász kisasz-szonyhoz egy pohár marasquino végett, melynek elrejtése után mindenki ebédelni sietett ily gond-terhes időkben. Délután megint konferencia; akkora pipafüst hogy a mondott beszédek csak úgy úsztak a füst tetejen, mint a tenger színén az olaj. Az F. és H. betűk feletti vita hosszas szónoklatokra ad alkalmat. Nehányan meg más betűket ajánlanak. Mindenkinek hazafias kötele-ségévé tétetik, meggondolni s el nem hamar-kodni a dolgot. Szónokoltak már 38-an. Felirat-ták magukat a tárgy további fejtegetésére 46-an.

Telegraf Bécsből : „Zum Kukuk hinein, was ist denn schon?“ Válasz : „I begreifs nit.“

April 13. Katonai kivonulás, ut supra. Két elkésett osztályon kívül a többi nem tart ülést, délután konferencia, 8-án pártolták az F. betűt tizenegyen a H.-t. a pártok élesen kezdenek kü-lönválni; 62-en maradtak feljegyezve, a kik még ehhez okvetlen hozzá akarnak szólni. Sürgöny Bécsből : „Vigyázní kell! Holnap April 14-ike. Hetven új ágyú küldetett Budára, azokat fel kell állítani; erély és bátorság!“ Válasz : „Meglesz.“

April 14. Katonaság talpon és minden percz-ben csatakeszen. Képviselőháznak vasárnapja va-gyon : ne tégy azon semmi dolgot! Katastrófák hiába váratnak; — mindenki eltagadja, a hol lehet, hogy képviselő, nehogy azt kérdezzék tőle : mikor lesz már országgyűlés? Telegraf Bécsből : „wie viel Todte?“ Válasz : „machens ka gSpasz!“

April 15. Dob és trombitaszó reggel. Sok képviselő aprilist jár, felmenvén a muzeumba, azzal a hittel, hogy ma ülés lesz. Egy osztály még most sem vizsgálta át a „Lauffpass“-okat. Este titkos értekezlet folytatása, 10 contra F, 7 contra H. Kakas Márton rohamot intéz mindak-ezt ellen; neki sem F, sem H nem kell; neki Y kell; végül jónak látja Flankenbewegungot csi-nálni. A zapfenstreicht türelmetlenül kezdik verni. Telegraf Bécsből : „Ist was, oder ist nix?“ Válasz : „Beides.“

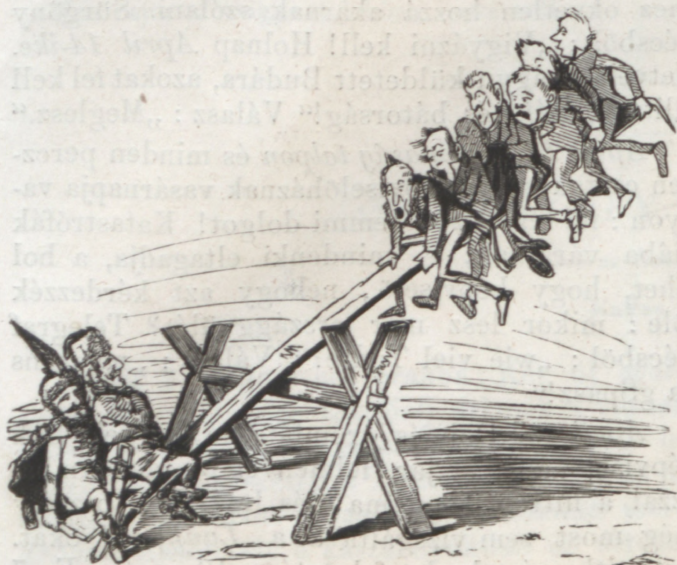
April 16. Dob, trombita a muzeum előtt, mint feljebb: pro superabundanti Benedek tábor-szernagy proclamatioja. Csakugyan országos ülés tartatik hát. Képviselők nevei felolvastatnak. In-dítvány tétetik, hogy a ki ellen semmi panasz nincs, a képviselőház vizsgálja meg, hogy mért nincs ellene panasz? Ez olyan fontos kérdés, hogy másnapra kell halasztani. Délután titkos érte-kezlet, melyen valószínűvé válik azon végered-mény, miszerint a képviselőház elhatározandja, hogy ebben a kérdésben még most nem compe-tens valami határozat hozatalába ereszkedni. Telegraf Bécsből : „Himmelschock-schwerenoth! Kreuz-tausend-deutsch-slovakisch-walachisches-Element! was treibens denn schon einmal?“ Vá-lasz : „Die Himmel-tausend-sakkermenters wollen rein nix anfangen!“

(Eképen folytattatik.)

Alkotmányos hintázás.

I.

— Jaj, te Fáj! ne olyan nagyon *fel!*

— No csak kapaszkodj' meg sógor.

II.

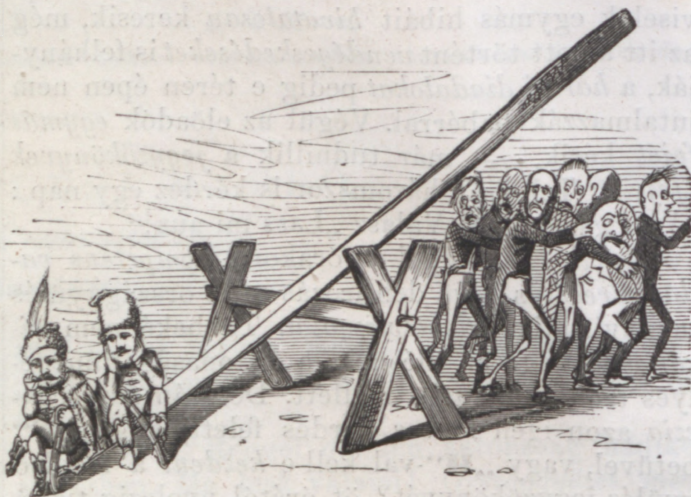
— Jaj, te Fáj! ne olyan nagyon *le!*

— Hát neked az is baj, ha *lemegyek*, az is baj, ha *felmegyek*.

III.

— Hallod-e te Fáj! ha ilyen nagyon lóbbász bennünket, mi *leszállunk*.

— Hát csak szálljatok le, mi jól ülünk itt.

IV.

— Most megy már jól! Juchheisa! Juhei! Dudel-dumdei.

— No már most, Schwerlich pajtás, mink szállunk le. Adieu!

— No no, te Fáj, ne tréfájl, mert az fájl. Hiszen ha ti leszálltok, mi sem hintázhatunk.

KORRAJZOK.

Ugyan kérem; én egy koronát *vesztettem el*; rem tetszenék megmondani, hogy hol van?

Ugyan kérem; én egy koronát szeretnék *találni*; nem tetszenék megmondani, hol lesz?

A muszka csak muszka.

Mit vétettek? imádkoztak.
S azért legyilkolták őket.
Szent zsolozsmák éneklését.
„Uram Isten, légy irgalmas!
Uram Isten, légy irgalmas!“
Nem engedé égbe hatni
Káromlás és fegyverdörgés.
A muszka csak muszka.

Papok hordták a keresztet,
Gyóntatók a haldoklókat,
Azokat is ott leverték,
Asszony keblén a csecsemőt
Anyja szívéhez szegezték,
A ki meghalt, a ki nem halt,
Behányták egy sánczárókba.
A muszka csak muszka!

S mikor nem volt más az utcán,
Csak az elhullottak vére,
Asszonyoknak, gyermekeknek
Ártatlanul ontott vére.
Akkor nagy áldomást ittak,
És ráorditák a vérdalt
A „fellázadott Varsóru!“
A muszka csak muszka.

Másutt is történtek ilyek,
De egy még sem történt másutt.
Az nem történt, hogy a kire
Ily mézszárlás vala bizva
Hogy sem kardját beszennyezze,
Inkább főbe lőtte magát.
E történet egészen új. —
Muszkábbak is vannak.

K—s M—n.

I g a z o l á s.

Azon általam igen tisztelt excellentiás úrnak, a ki azt állította rólam, hogy a magyaroknak még „én sem“ tudnék olyan alkotmányt készíteni, a mivel meg lennének elégedve; van szerencsém kinyilatkoztatni, hogy ilyesmivel engemet nem is szükség fárasztani, miután van azoknak már olyan alkotmányuk, a mivel ők meg vannak elégedve, nem szükség azt még „készíteni.“ Egyébiránt magamat továbbra is becses hajlamaiba ajánlva maradok.

Az a bizonyos „Herr Gott,“ a kit az emberek, mikor nagy szorultságban vannak, még tisztelni is szoktak.

Mikor volt a jó világ?

1856-ban egy brassói szász polgár csiki szolgálóját a policziára cibálja s vádolja ott egy arany gyűrű ellopásával, az akkori policzáj direktor Drücker-Ditz ur nekiförmed a leánynak ezen szavakkal:

— Miért loptál te rosszféle?

— Hallja nagyságos ur, én szegény leány vagyok s szegénységem miatt jöttem szolgálni; de lopni nem szoktam, tegye a kinek tetszik, de én nem teszem, s nem is tettem!

Drücker-Ditz urat a leány feleletje meglepte s szelidebben ezt kérde tőle:

— Mióta szolgálsz Brassóban?

— Én a *jó világban* jöttem ide!

— Hát mikor volt az a *jó világ* te?

— Hát mikor a magyarok itt voltak — felele a csiki lány a nagyságos directornak.

— Hát miért volt az jó, te?

— Hogy ne lett volna jó, hiszen akkor a becsületes emberrel nem bántak úgy mint most, s ha apám vagy sógoromé meg látogattak, nem gondolták, hogy azért jöttek hozzám, hogy a lopott portékát nekik adjam, s eszükbe sem jutott az ártatlan leányt kinoszni policzájjal — felele a csiki szolgáló.

Később csakugyan kiderült, hogy nem ő lopta el a gyűrűt.

Hallod fiam, csengetnek.

A jelenlegi erdélyi gubernator 1847-ben kormánybiztosnak volt kinevezve a marosszéki főtisztválasztásra. A szék gyűhelyén, Vásárhelyen a székház épen a ref. iskolával szemben van. A diákok nagy kedvöket lelték abban, hogy ők is szavazzanak. Egy fiatal jurista fölt sompolyog egy alkonyatkor, s midőn épen votumát bedobni akarná, megszólal az iskolai csengetyű; a kormánybiztos gróf azzal a jó akaró arcczal, mely azután is annyira tudott uralkodni a sziveken, figyelmezteté az ifjut.

— Hallod fiam, csengetnek.

Az ifju hanyathomlok rohant le; felejté votizálni. De nem felejté el a figyelmeztetést s érdemek után látott, hogy utobb ő is jogosan szólhassan a haza ügyeihez. 48 és 49-ben mint főhadnagy szolgált, 52-től 58-ig Jósefstadtot tanulmányozá.

— — Maager urnak állítandó emlékre Erdélyből 5 ft gyült össze, Magyarországból semmi. Ebből igazán „maagerul“ fog kitelni az emlék. Ha csak 1850—60-ból való protocollumokból nem építik (miért ne? *papier mathé*) azok most *olcsók*; még gazdájuk sem akar akadni.

KAKAS MÁRTON EMLÉKLAPJAIBÓL.

— Midőn Wesselényi Ferencz Kufsteinba be volt zárva, egyszer kérdi a német porkolábtól, midőn ez a délebédet az ablaknyíláson benyujtaná :

— Mi ujság?

— Jaj, kérem alássan, — mond a porkoláb mentegetődzve, — nekem meg van tiltva, hogy a *raburaknak* legkisebb ujsággal is szolgáljak.

Néhány hónap mulva a porkoláb villogó szemekkel dicsekszik az ablaknyíláson keresztül annak az embernek, ki a bebörtönöztető fejedelemnek szemébe mondá : „Felséged megtanított szenvedni, de félni nem!” Bedicsekszik mondom, fejét még anyiláson is bedugva :

— Ma megint hoztak egy magyar mágnást!

Wesselényi erre megkapja a porkoláb üstökét, jól oda koczogtatja fejét a deszkához :

— Gazember, hisz azt mondtad, hogy semmiféle ujságot sem szabad kibeszélned!

A porkoláb e leczkét szívesen zsebre rakta a bárótól, mert négy forint költő pénze járván a fogolynak, ebből ez naponkint egy forintot ebédre, kettőt könyvekre, félfél forintot pedig szomszéd szobabeli fogolytársainak, egy zsidónak, s egy oláh papnak átengedve költött. Midőn W. fogságából megszabadult, minden holmija s négy év alatt szépen fölgyült könyvtára a porkolábra maradt.

— Midőn a Martinovics-féle összeesküvéssel vádolt, halálra ítelt, de tíz éves fogságra kegyelmezett magyar rabok az 1797-ben előnyomult francziák elől Spiel(!)-bergebe vitettek volna, köztök Uza Pál és Kazinczy Ferencz; az elsőbbiek hallván naponkint az elítélt fegyenczek veretését, jajgatását, a nagyszombati jezsuita collegium fölött diszelgett következő distichont koczogta ki a szomszéd szobabeli Kazinczynak :

Hic est convictus, datur hic victus simul ictus;

Ictus ut ingenium, victus ut corpus alat.

Melyet Kazinczy azonnal következő magyarsággal koczogtatott vissza.

Itten étel bottal együtt szolgáltatik;

Étellel test, bottal lélek tápláltatik.

— Nagytiszteletű Nyúl úr szörnyűképen dicsérte a német szót a gyöngyösi iskolásfiuknak, különösen egyik fiuhoz intézve szavait :

— Mert lásd fiam, ha németül nem tudsz, még csak zsandár se lesz belőled.

— Nem is leszek én zsandár, mond a fiu, hanem huszár.

— Sokáig törték fejüket történéseink, mit jelent ez : *dentu moger*? Egyik azt állítja: döntő-, másik, döntő-magyar. Ihol pedig most sül ki, hogy *Dentu* párisi könyvtáros, kinél a magyar ügyekről már több rőpirat jelent meg.

— — Kisasszonyok! Nagysámék! kiabál a tisztujítás eredményével lelkendezve hazaszaladó inas, — *alispánok lettünk!*

Azaz, hogy az inas ura, s a kisasszonyok apja.

— — Hát te is képviselő vagy?

— Igen mert saját képemet viselem.

— Bizony becsületesb testületnek lehetnél képviselője.

— A forradalom alatt 49 elején Leiningen magyar ezredes, Czibakházánál a tiszai talphidon egyedül átment a rév kocsmájába. Kis vártatva belép egy őrzáró osztrák százados, kivel azelőtt L. együtt szolgált, s megtámadja L-t.

— Itt vagy, megkaptalak te hűtelen kutya!

Egy pár percz mulva honvédek veszik körül a kocsmát, s most viszont a százados lőn L. foglya. — A kétségbe esettet L. e szavakkal vigasztalja :

— Lásd barátom, ilyen a had kockája, biztosítalak, hogy nálunk semmi bántásod sem lesz, s holnaptól kezdve kapitányi fizetésed nálunk is rendesen kijár. A fogoly elszörnyűködött e nagylelkűségen, mert az ő fejét telebeszélték, hogy a honvédek a fogoly ellentiszteket mind kikeresett kinzással ölik meg.

— Midőn 49 elején O. osztrák tábornokot kiriasztotta P., s a tábornok gyorsan lovára pattanva tova rohanni készülne, házi gazdája, egy igen jámbor ember szerencsés utat kívánt neki.

— Hát te gazember, még csufolni mersz engem, — s a szegénynek jól a nyaka közé huzgál.

— Kérem alássan — szobódik a patiens, — hiszen én tiszta szívemből kívánom!

— Tudom, hogy örülsz, de legalább hogy okod ne legyen örülni távozásomon, nesze még egy pár.

A jámbor szegény gazda nem tudta mitevő legyen jó kívánatában és fájdalomban.

— Bonyhádi — a szolnoki — szörnyen haragudott a nagy hajakra, mint bátyja a tollakra. Egyszer épen a mint nyiratta magát, egy hosszuhaju bűvész mély bókkal belép hozzá engedélyt kérni, hogy előadásokat tarthasson. B., ki se hagyta magát beszélni a bűvésznek, helyére ültette, vállát verő haját levágatta. — No most már szólhatsz, — mond a grandseigneur — mit akarsz?

— Egy lyánkától kérdezték : hány esztendő?

— Tizenhárom — felelé.

— Hiszen kegyed, ha nem csalatkozom, még 1848-ban mult 12 éves.

— Igen, de az azótai korszakot magyarországszerte nem számítjuk; 61 csak folytatása 48-nak.

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

E hétre való orákulumok.

A méz is jó, a só is jó; de a kettőt együtt nem lehet megenni! Ha lesz valami, az nem tesz semmit; de ha semmi sem lesz, az már valami.

— — Az első megalakító országos ülésben minden követ padján egy-egy feketeszegélyű lap volt feltéve. *Halotti jelentés* volt. Gonosz omen egy épen alakulni akaró országgyűlésre nézve!

— — Szepességből jelentik, hogy egész falvak népei akarják megmagyarosítani neveiket. Hát héber vallásu atyánkfiai mikor térnek már arra a gondolatra, hogy ideje volna már a sok *kölcsönkért* német nevet magyarral átcsereálni? Akkor mindjárt közelebb volnánk egy lépéssel. Mert most még sok ember van ám, a kinek ha azt mondom, hogy én *Hirschberger Salamont* választó-polgárnak akarom elismerni, hát megkerget, míg ha ugyanannak azt mondanám, hogy *Szarvaskövy Zoltán* akar bizottmányi tag lenni, maga is ráadná a szavazatát.

— — Benedek tábornagy úr azt mondja a katonáinak egy napi parancsában, hogy a nekünk adott császári alkotmány ellen csak a prókátorok, a kiknek nincsen pörük, a doctorok, a kiknek nincsen patiensük, a mesterek, a kiknek nincsen tanítványuk, ujságírók, a kiknek nincsen praenumeransuk, a nemes urak, a kiknek nincsen pénzük és a mágnások, a kiknek nincsen bátorságuk, rugódoznak. (Kifelejtett egynehány kategoriát, és a csizmadiák, és a szabók s egyéb mesteremberek, a kiknek nincsen keresetük, és a házi urak, a kiknek nincsen lakójuk, és a kereskedők, a kiknek nincsen hitelük, és a proletáriusok, a kiknek nincsen családjuk.) Meg vannak ellenben elégedve a parasztok és a katonák. (Megelégedtek egymással.) Más szóval: minden kaputos embert le kell vágni. (Jó volt a szűrt eleve divatba hozni.) Hanem egyet mégis tanultunk ebből a napi parancsból, azt, hogy a parasztok józelműsége kitűnik a közlegénységhez írott levelekből. Ebből az a tanúság, hogy a közlegénységhez írott leveleket elébb a parancsnokok szokták elolvasni.

— — Szegény Schusselka! A mért a bécsi országgyűlésen a magyarok mellett nyilatkozott, azt a stikket ejtették rajta, hogy megvásárlták egy barátjától, dr.

Bergertől, egy váltóját, s beperelték, hogy így adósságért exequálva, lemaradjon a képviselői padról. Ez is *österreichische Taktik!* A „gyáva mágnások“ itt Pesten, ha megharaguszna egymásra, karddal szokták elintézni a bajt, az „eladósodott nemesek“ egymást argumentumokkal küzdik le; a „jólrendezett polgárok, ott Bécsben sokkal egyszerűbben tesznek: összevásárlják az ellenzéki szónok árjegyzékeit, s azokkal lépnek föl ellene.

— — Egy bécsi lap azt az indítványt teszi, hogy ha már a magyaroknak csakugyan kell *financzminister*, Isten neki, adják meg hát, csak hogy annak ne legyen egyéb dolga, mint az *adót kivetni* és *behajtani*, s a statuskölesönt aláírni; ha pedig még *hadügyminister* is kell nekik, teljesüljön kívánságuk; valakit ki kell nevezni, a ki az összes magyarországi *pandurok* felett rendelkezék, s szükség esetén az összes *betyároknak* hadat izenhessen. Fennmaradván e mellett a *financzörök* és *zsandárok* független működési köre Magyarországon a miniszteriumtól. Ez is jó egynek. Lássuk majd a többit.

— — Az istriai országgyűlést már fel kellett oszlatni a miatt, hogy a Rájxratba küldendő tagok megválasztásakor a legtöbb szavazatcédulára ez volt írva: „*Nessuno.*“ Ezt az urat nálunk is meg fogják választani mindenütt Rájxratnak. (Valjon ki lehet az?) Igen nevezetes család; magyarul úgy hívják, hogy „*senki.*“ (No ez igen derék ember, kend is erre szavazzon.)

— — (Hát az ujságírók nem fognak tiltakozni Benedek tábornagy vádjai ellen?) Mi ellen tiltakoznának? Azt mondja róluk, hogy a „*becsületet*“ szeretik; ez igaz és *van is*; — hogy a „*pénzt*“ is szeretik; ez is igaz, s jó volna, *ha volna*; s hogy ez a reixratos alkotmány nem komájuk, ez is igaz; de *ne is legyen.*

— — Pulszky nem kapott bejöhetségi engedélyt a diétára. Egy emberünk volt, a ki mingyárt a statusadósságok megosztásán kezdte a hitvallását s azt az egyet sem eresztik be.

— — Egy hallhatatlan szónok így kezdé beszédét valahol: „ha az előttem szólott tisztelt képviselő urak azt állítják, miszerint ők csak az 1848-iki törvények értelmében vannak jelen; miért nem voltak hát itt 1851-ben is? hisz akkor is megvoltak már e törvények.“

— — Erre az előtte szólók egyike így viszonz; „csak azért nem voltunk itt, mert akkor a Neugebäudeban tartattak velünk *üléseket.*“

— — Azt írják a lapok, hogy az országházát *vasból* fogják építeni. Ez csak viccz; azt akarják vele mondani, hogy a követeket aligha „*vasba*“ nem fogják foglalni.

— — (Hát kend nem ir alá Schusselka számára?) Nem. Ha én azért, mert Schusselka Magyarország joga mellett nyilatkozott, neki köszönetül pénzt küldenék, ez épen olyan megbántás volna ránézve, mintha a horvátok nekem, a mért írántuk hasonlóul nyilatkoztam, küldenének egy kis borraivalót.